

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Αριθμ. Πρωτ. 1931

Χριστούγεννα 2011

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 61η

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΙΣΤΙΑΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πρὸς

Τὸν Ἱερό Κλῆρο καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος,
Ἰστιαίας καὶ Βορείων Σποράδων.

*«...εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν
χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον
σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος...» (Λουκ. α', 10-11).*

Τέκνα μου ἀγαπητὰ,

Χαρούμενο τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου πρὸς τοὺς ποιμένες τῆς
Βηθλεέμ. Τρομοκρατήθηκαν στὴν ἀρχὴ, ἀπὸ τῆ λαμπροφόρο παρουσία
Του, Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς καθησύχασε· μὴ φοβεῖσθε, τοὺς εἶπε· Δὲν ἦλθα
νὰ σᾶς τρομάξω, ἀλλὰ νὰ σᾶς μεταφέρω χαρμόσυνο ἄγγελμα, τὸ ὁποῖο
ἀφορᾷ ὄχι μόνο σᾶς, ἀλλὰ τὸν κόσμον ὁλόκληρο. Γεννήθηκε γιὰ σᾶς, γιὰ
ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, Σωτήρας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ Μεσσίας, ὁ
Κύριος καὶ Θεὸς τῶν πάντων.

Οί ποιμένες, πλήρεις τῆς ὑπερκοσμίου παρουσίας, πίστεψαν καὶ ἀμέσως ἔτρεξαν, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἱερός Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, στή Βηθλεὲμ νὰ δοῦν τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο ὁ Κύριος τοὺς ἐγνώρισε, διὰ τοῦ ἀγγέλου Του καὶ εὗρηκαν πράγματι ὅτι τοὺς ἀναγγέλληκε· τὴν Μαριάμ καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ βρέφος στή φάτνη.

Τὸ ἴδιο χαροποῖο μήνυμα κομίζει καὶ σήμερα σ' ὅλους μας ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, Χριστιανοί μου εὐλογημένοι.

Ἄγγελοι, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεόν, περιῦπτανται συλλειτουργοῦντες καὶ συγχαίροντες μὲ μᾶς σ' αὐτὴ τὴν σύναξη. Σὲ κάθε Θεία Λειτουργία ζοῦμε αὐτὸ τὸ ἴδιο γεγονός, τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους δοξολογοῦμε τὴν εὐσπλαγχνία Του καὶ Τὸν εὐχαριστοῦμε, γιὰ ὅλα ὅσα ἔπαθε καὶ προσέφερε, προκειμένου νὰ μᾶς ἀναγάγη καὶ πάλι στὸν Παράδεισο.

Πόσο πολὺ ἔχουμε ἀνάγκη αὐτὸ τὸ χαρούμενο μήνυμα ὅλοι μας, ἀδελφοί μου καὶ τέκνα μου!

Βομβαρδιζόμαστε στὴν κυριολεξία καθημερινὰ ἀπὸ ἀμέτρητα καὶ φοβερὰ μηνύματα, τὰ ὁποῖα μᾶς δημιουργοῦν τρόμο, ἀνασφάλεια καὶ κατάθλιψη. Δυσκολεύεται ἀπροσδόκητα ἡ ἐπιβίωσή μας, μὲ τὴν ἐπιβολὴ σκληρῶν καὶ ἀπάνθρωπων οικονομικῶν μέτρων, πού, ὡς συνήθως, ἀφοροῦν καὶ στοχεύουν τοὺς μικροὺς καὶ ἀδύναμους, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ μας ἀκόμη νοιώθουμε νὰ ἀπειλεῖται, μὲ τὴν ἀλματώδη αὐξηση τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Ἔτσι ἡ ζοφερὴ αὐτὴ πραγματικότητα, πού ξεπερνᾷ τὰ ὅρια τῆς πατρώας γῆς, δὲν ἀφήνει τόπο γιὰ χαρὰ. Δὲν εἶναι δὲ, δυστυχῶς, λίγοι οἱ συνάνθρωποί μας, πού βυθίζονται στὴν ἔσχατη ἀπογοήτευση, λυγίζουν καὶ προτιμοῦν ἕως καὶ τὴν αὐτοκτονία, λησμονῶντας, μέσα στὸν πανικὸ καὶ τὴν παραζάλη τους, ὅτι ὀλόκληρος ὁ κόσμος δὲν ἀξίζει ὅσο ἀξίζει ἡ ψυχὴ τους, τὴν ὁποῖα, τί κριμα!, αὐτοκαταδικάζουν αἰωνίως στὴν κόλαση.

Αὐτὴ, λοιπόν, τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖα «κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. 12, 31), ὁ Σωτήρας Χριστὸς γεννᾶται καὶ πάλιν πρὸς σωτηρίαν.

Ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία διαρκῶς ἀποδεικνύει, ἔστω κι ἂν πολλοὶ ἐθελοτυφλοῦμε, ὅτι δὲν ὑπάρχει σὲ κανέναν ἄλλον ἢ σωτηρία, παρὰ μόνον στὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο.

Διαπιστώνουμε συνέχεια ὅτι ὁσάκις στηρίζουμε, μὲ ἀπόλυτο τρόπο, τὴν ἐλπίδα μας σὲ ἀνθρώπους, ἔστω κι ἂν εἶναι ἰσχυροὶ καὶ, καλοπροαίρετα ἢ πονηρὰ, πρόθυμοι σὲ ὑποσχέσεις, ἀπογοητευόμαστε.

Καὶ τοῦτο εἶναι ἀπόλυτα δικαιολογημένο, μιᾶς καὶ ἡ γοητεία εἶναι στοιχεῖο τοῦ μικρόβιου μύθου. Καὶ εἶναι πράγματι μῦθος, ψέμμα μεγάλο, ὕβρις ἀληθινή, ἡ σκέψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὸ Θεὸ.

Μήπως, όμως, είναι λιγότερες οί φορές, πού μᾶς προδίδει καὶ αὐτός ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας καὶ μᾶς ἀπογυμνώνει ἀλύπητα ἢ ἀνεδαφική ἐγωϊστική μας αὐτοπεποίθηση;

Ἀκόμη, κί ὅσες φορές προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε τὴ χαρὰ μας στοῦ πλούτου τὴν κατάκτηση καὶ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τὴν ἐπάρκεια καὶ τὴν περίσσεια διαψευδόμαστε, γιατί ἢ ποθούμενη χαρμονή δὲν βρίσκεται στοῦ ἔχειν, ἀλλὰ στοῦ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου. Γί αὐτὸ ἄλλωστε μᾶς προειδοποίησε ὁ Κύριος: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8, 36-37).

Τέκνα μου ἀγαπητὰ,

Τότε, πού ὁ Χριστός ἐντελῶς ἀθόρυβα γεννήθηκε στὴν ἄσημη Βηθλεέμ, οἱ αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης ἦσαν οἱ πανίσχυροι κύριοι τῆς Οἰκουμένης καὶ εἶχαν ὑπὸ τὸ σκῆπτρο τῆς ἐξουσίας τοὺς ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὴν Ἰουδαία. Ὁ Καίσαρας Αὐγουστος εὕρισκετο στὴν ἀκμὴ του καὶ διέταξε τὴν ἀπογραφή πάσης τῆς οἰκουμένης, μὲ σκοπὸ τὴ φορολογία τῶν ὑπηκόων του. Σ' ἐκείνους τοὺς δύσκολους χρόνους τῆς παγκόσμιας μοναρχίας, πού τελικῶς εἶχε ἡμερομηνία λήξεως, ἀνέστησε ὁ Θεός τοῦ οὐρανοῦ, μὲ τὴ σάρκωση τοῦ Υἱοῦ Του, Βασιλεία ἀσάλευτη καὶ ἀδιάφθορη καὶ αἰώνια. Αὐτὸ τὸ θαῦμα εὐαγγελίσθηκε στοὺς ποιμένες ὁ ἄγγελος Κυρίου. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐσπαργανωμένο ἀδύναμο θεῖο βρέφος, πού εἶναι τὸ σημεῖο, ἀπὸ τότε φέρνει στὸν κόσμον τὴ χαρὰ, ἀφαιρῶντας κάθε δάκρυ ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο.

Σήμερα πού ὁ ἄνθρωπος ζεῖ καὶ κινεῖται μὲ ἀβεβαιότητα σὲ μιὰν ἄλλη παγκόσμια πραγματικότητα, ἢ ὁποία, καθὼς φαίνεται, ἐπιθυμεῖ περισσότερο νὰ κατέχη καὶ λιγότερο νὰ συντρέχη τοὺς λαοὺς, πού προτάσσει τὴν ἐπιτυχία τῶν οικονομικῶν στόχων καὶ τὴν εὐημερία τῶν ἀριθμῶν σὲ βάρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ Χριστός γεννᾶται. Εἶναι παρῶν στὴν Ἱστορία, παρὰ τὶς ἀτέλειωτες προσπάθειες πολλῶν νὰ Τὸν ἐξαφανίσουν. Εἶναι παρῶν στοῦ ἁγίου σώμα Του, τὴν Ἐκκλησία, διὰ τῆς ὁποίας παρατείνεται στοὺς αἰῶνες. Εἶναι παρῶν, ὡς σημεῖον ἀντιλεγόμενον! Ἡ Ἐκκλησία εὐγνωμονοῦσα διαλαλεῖ τὴν ἔλευσὴ Του καὶ τὴν ἐν κόσμῳ παρουσία Του, μὲ τόνο χαρούμενο, χωρὶς νὰ τὴν φοβίζη καμμία ἀπάνθρωπη καὶ σκληρὴ δυναστεία οὔτε νὰ τὴν σκιάζη καὶ ἢ καταχνιά τῆς ἐγκόσμιας ἀπελπισίας.

Ὡστόσο, τὸ ζήτημα τῆς οἰκειώσεως τῆς οὐράνιας αὐτῆς χαρᾶς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν καθένα μας προσωπικᾶ. Ἄν θὰ μιμηθοῦμε τοὺς ποιμένες, ἂν θὰ τρέξουμε, μὲ τὴν ἴδια προθυμία καὶ ἐμπιστοσύνη, πρὸς τὸν Κύριον, νὰ Τὸν προσκυνήσουμε, νὰ Τοῦ προσφερθοῦμε μὲ ἀγάπη. Ἄν ἀποδεχθοῦμε τὸ Χριστὸ μας καὶ Τὸν ἀγαπήσουμε, Τὸν ἐμπιστευθοῦμε καὶ Τὸν ἀκολουθήσουμε παντοτεινὰ καὶ ὄχι περιστασιακὰ - ἑορταστικὰ,

τηρῶντας πιστὰ τὸ ἅγιο θέλημά Του. Τότε θὰ βροῦμε τὴ χαρὰ καὶ θὰ ζήσουμε τὴν ἀγαλλίαση, πέρα ἀπὸ ὅποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες καὶ ἐποχικές συγκυρίες. Γιατί Ἐκεῖνος εἶναι τὸ πλήρωμα καὶ ἡ χαρὰ τῶν πάντων!

Καὶ ἀσφαλῶς μπορούμε κί ἐμεῖς καὶ πρέπει νὰ Τοῦ δώσουμε χαρὰ, προσφέροντάς Του, διὰ τῆς σωτηρίου μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, τὶς ἁμαρτίες μας, διότι, πράγματι, ἐγκαταλείψαμε τὴν σωτήρια ὁδὸ Του καὶ πορευθήκαμε φίλαυτα στὰ δικὰ μας θελήματα. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπ' ὅ,τι φαίνεται δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία πὺ δὲν σκεφθήκαμε καὶ δὲν ἐπράξαμε.

Πανηγύρι θὰ κάνει ὁ οὐρανός, ἂν μετανοήσουμε. Καὶ ἡ γεμάτη μαυρίλα γῆ, ὅπως τότε, θὰ ἀποκτήσει καὶ πάλι τὸ ἀρχαῖο κάλλος καὶ τὴν ὁμορφιά πὺ τῆς πρέπει.

Τέκνα μου περιπόθητα,

Αὐτὴ ἡ ἅγια μέρα μᾶς θυμίζει ὅτι ἡ μόνη ἐλπίδα μας εἶναι ὁ Χριστός μας καὶ ἡ μόνη ὁδός γιὰ τὴ χαρὰ μας εἶναι ὁ δικός Του τρόπος ζωῆς, ὁ ἐκκλησιαστικός.

Νὰ ζοῦμε, δηλαδή, μὲ τὸ Θεὸ καὶ γιὰ τὸ Θεὸ.

Νὰ ζοῦμε μὲ τοὺς συνανθρώπους μας καὶ γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας.

Νὰ ζοῦμε στὴν ἁγιαστικὴ χάρη τῆς Ἐκκλησίας.

Σᾶς εὐχομαι πάντοτε νὰ ἀγωνίζεσθε, νὰ εἴσθε ἀδούλωτοι στὴν ἁμαρτία· ἀδούλωτοι στὸν ἐγωϊσμό. Ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἀπληστία. Ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν κάθε γήινο φόβο. Ὁ μόνος φόβος, πὺ ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, εἶναι ἡ ἀγωνία μας, μήπως καὶ προτιμήσουμε τὸν διάβολο, ἐγκαταλείποντας τὸ Θεὸ καὶ μὴ τυχόν δὲν ἀγαπήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας, πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλουμε καὶ νὰ ἀγαθοποιῶμε.

Νὰ εἴσθε χαρούμενοι, ναί χαρούμενοι, πάντοτε χαρούμενοι μὲ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἁγία Του Ἐκκλησία.

Σᾶς ἀσπάζομαι πατρικᾶ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ (πρὸς τοὺς Ἐφημερίους): Ἡ παρούσα Ἐγκύκλιος νὰ ἀναγνωσθῆ εὐκρινῶς, στὸ ἐκκλησίασμα τῆς 25^{ης} Δεκεμβρίου, μετὰ τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο.